

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

VRIJT OPA ECHT?

Een volkse komedie in vier bedrijven

door

1880
Raymond Willems

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
1996
Nr. 2312

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A2

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *VRIJT OPA ECHT?* op te voeren moet de naam van auteur *RAYMOND WILLEMS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1996/0220/017

ISBN 978-90-385-04261

© 1996 Toneelfonds J. Janssens/Raymond Willems

www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

3 dames - 5 heren

Opa John
Dickie zijn zoon
Vonnie zijn schoondochter
Tim zijn kleinzoon
Dina een medepatiënte
Henk een vriend
Een "zogezegde" dokter
Anna een buurvrouw

Het spel speelt in de dagzaal van een hospitaal.
Enkele stoelen en een salontafeltje vormen het decor.

VOORSPEL

In de donkere zaal hoort men het naderend geluid van de sirène van een ziekenwagen.

De inkomdeur van de zaal zwaait open en een paar verpleegsters rollen een brancard naar binnen. Eén ervan houdt een infuusfles hoog. Ze slaat geen oog af van de oude heer die onbeweeglijk op het bedje ligt.

(Zo mogelijk met een volgspot de personages in het licht zetten.)

Opgewonden volgt een oudere dame in voorschoot met rubber poetshandschoenen aan. Ze draagt in haar ene hand een koffertje waaruit wit ondergoed flappert. Met de andere hand veegt ze, met een keukenhanddoek, het voorhoofd van de zieke af.

ANNA : Maar meneer John toch. Gotochgottochgottochgot. Wat deed je dan?

VERPLEEGSTER : Rustig, madammeke. Rustig maar.

ANNA : Meneer John! Zeg dan toch iets tegen mij.

VERPLEEGSTER : Nog eventjes, madammeke. Nog eventjes geduld. We zijn er dadelijk.

ANNA : Het kan toch niet waar zijn. Helpt dat spul? Ik zie niks. Geen verbetering.

VERPLEEGSTER : (*Vermanend*) Madammeke, wind je zo niet op. (*Tegen de andere verpleegster*) Straks hebben we twee patiënten bij voor de spoedgevallen. (*Samen af langs zijdeur voor. Lichten uit.*)

Even pauze.

(*Inkomdeur opnieuw open. Lichten aan. Tim rijdt op zijn mountainbike de zaal binnen. Typeer hem als "hip". Sportpet achterstevoren, kleurrijk trainingspak, sport-schoenen enz. Als hij vooraan in de zaal komt laat hij zijn fiets vallen.*)

TIM : Ik zag de ziekenwagen nog net weggrijden van voor het huis van opa John. Ik geloof dat ze opa nu bij zijn lurven hebben. Verdorie, gisteren hebben we nog samen aan zijn auto geprutst. Wat zou die zo plots mankeren? (*Langs zijdeur af in grote haast.*)

(*Lichten uit. Korte pauze.*)

ANNA : *(Komt op het voortoneel voor het gesloten doek. Valiesje bij, rubberen handschoenen nog aan. Valiesje neerzetten en handschoenen uitdoen en wegsteken. Ondertussen:)* Mijn lieve God! Mijn lieve God! Wat we nu aan de hand hebben met meneer John. *(Weent. Wil haar tranen drogen. Vergist zich en doet het met een handschoen. Merkt dat ze verkeerd bezig is. Steekt, kwaad, de handschoen weg en veegt met de keukenhanddoek. Ziet dat ze weer mis is en besluit haar neus, luid toeterend, te snuiten in een hoekje van haar voorschoot.)* En niemand thuis. Fons op zijn werk. Ik zeg: wat moet ik doen, wat moet ik doen. Gelukkig dat ik aan de "honderd" dacht. *(Na druk snuiten en zuchten)* Dat je daar niet mag bijblijven. *(Trippelt ongeduldig rond)* Ochgottochgottochgot. Hij zag er nogal uit. En bloed! Overal bloed. Op de trap, in de gang, op zijn kamerjas. Die moet vies gevallen zijn. Zeker van boven aan de trap naar beneden gestuikt.

VERPLEEGSTER : *(Op van achter het doek. Heeft wat kleren op de arm, kennelijk van John. Opgewekt)* Hierzie, madammeke. *(Geeft de kleren aan Anna.)* Neem dit maar mee terug. Die meneer zal ze niet nodig hebben.

ANNA : *(Totaal van de kook)* Geen kleren meer nodig?
Is hij...?

VERPLEEGSTER : Er zijn drie dokters met hem bezig en een vierde is opgebiept.

ANNA : *(Opgelucht)* Hij leeft dus nog.

VERPLEEGSTER : Jaja, en hij is in de beste handen. Ga jij maar naar huis. Je kunt hier alleen nog zenuwachtiger worden dan je al bent.

ANNA : *(Wil weg en zoekt haar spullen wij elkaar.)* Maar.... meneer.... als wij...

VERPLEEGSTER : *(Neemt Anna bij de arm om haar weg te brengen)* We melden ons bij de receptie en dan ga jij naar huis.

(Anna verliest nog een of ander kledingstuk. Merkt het niet maar wordt geholpen door de verpleegster.)

ANNA : Ik zal Dickie moeten verwittigen.

VERPLEEGSTER : Dickie?

ANNA : Dickie is de zoon van meneer. Hij en zijn vrouw houden hun vakantie in het buitenland.

TIM : *(Op van achter het gordijn. Erg opgewonden.)* Niemand zegt me iets.

ANNA : Ochgototchgottochgot! Tim, jij hier?

TIM : Opa John, wat scheelt er?

ANNA : Hij moet van de trap gevallen zijn. Meer weet ik ook niet. Ze zijn hier niet veel van zeggen.

TIM : *(Tegen de verpleegster)* Waar is ie? Kan ik hem zien? Is het ernstig?

ANNA : *(Tegen de verpleegster)* Dat is de kleinzoon.

VERPLEEGSTER : *(Een beetje toeschietelijk nu.)* Ik denk, zo op het eerste zicht... een hersenbloeding.

ANNA : Ochgotochgottoochgot. Een beroerte.

TIM : *(Tegen niemand bepaald)* Dan is het toch niet gegaan zoals hij wilde.

ANNA : Gelijk hij wilde?

TIM : Hij heeft me minstens honderd keer op het hart gedrukt: als ik een herseninfarct krijg of zo iets dan laat je me gewoon thuis.

VERPLEEGSTER : Wat een idee!

TIM : Hij zei: je laat me beter doodgaan dan dat ik de rest van mijn leven invalide ben.

ANNA : *(Weent)* Heb ik dan verkeerd gedaan?

TIM : *(Troostend)* Ik zou net als jij gereageerd hebben, geloof dat gerust.

ANNA : Als hij er maar goed doorheen komt.

TIM : *(Beslist)* Jij gaat naar huis. Ik blijf tot ik meer weet. *(Bedenkt zich)* Mijn fiets!

(Allen af. Lichten uit.)

Pauze.

(Tijdens de pauze, fiets wegnemen.)

E E R S T E B E D R I J F

JOHN : *(Zit in een rolstoel en rijdt zich het toneel op. Vindt een krant op het salontafeltje.)*

Aha, de krant. *(Kijkt erin en smijt ze kwaad terug op de tafel)* Bah! Ouwe koek. *(Rommelt in de weekbladen op de tafel en leest:)* Knack, vijf december. Humo,... augustus. *(Sorteert sneller)* Flair. Dag Allemaal. Privé. *(Kregel. Werpt ieder blad terug op de tafel.)* Mens, niks dan ouwe rommel. Niets dat een mens opmontert. Wanneer krijgen ze het verstand om hier lectuur te leggen waardoor het hart van een man uit de maat gaat tikken. Een paar lekkere blootbladen bijvoorbeeld met wat appetijtelijke madammen. Laat die wat ouder zijn. De blootbladen natuurlijk. *(Kijkt uitgebreid om zich heen)* Hier zit ik. Opa John in een rolstoel.

Van het ene moment op het andere, floep, het licht uit. In de badkamer een beetje duizelig geworden en... terug bij mijn positieven gekomen, in een hospitaalbed. De eerste dagen als een blok in mijn bed gelegen.

VERPLEEGSTER : *(Op. Verbaasd.)* En?

JOHN : Hoe... en...

VERPLEEGSTER : Eet je niet?

JOHN : Hoe kom je daarbij? Mijn eetlust is groot genoeg om jou op te eten.

VERPLEEGSTER : Smakelijk. Moet ik mijn tijd verdoen met overal mijn patiënten lopen zoeken? Jaja, blijkbaar hebben wij tijd in overvloed.

JOHN : *(Lachend)* Heb ik mijn schat boos gemaakt?.

VERPLEEGSTER : Eten we hier?

JOHN : *(Opgewekt)* Hier? Wij? Een picknick met ons tweetjes? Gezellig!

VERPLEEGSTER : *(Driftig)* Alsof ik mijn handen niet meer dan vol heb. *(Af)*

JOHN : *(Lachend)* Oei. Ik heb madam op haar teen getrapt Straks leg ik er nog een schepje bovenop.

VERPLEEGSTER : *(Op met dienblad, boterhammen en koffie. Wil opdienen.)*

JOHN : *(Neemt spontaan de hand van de verpleegster vast om haar het opdienen te beletten.)* Wacht even.

VERPLEEGSTER : Is je honger over? *(Trekt hand terug)*

JOHN : Mijn honger is verdwenen maar mijn appetijt neemt toe als ik je zo rond me voel. *(Hand terug beetnemen)*

VERPLEEGSTER : Je gezondheid gaat blijkbaar flink vooruit.

JOHN : Dank zij jouw uitstekende verzorging.

VERPLEEGSTER : Daar zeg je wat. Ik ben vandaag pas terug uit verlof. Ik heb je veertien dagen niet gezien.

JOHN : (*Dramatisch*) Ik heb zo naar je gesmacht.

VERPLEEGSTER : Nu is het welletjes. Nog één woord en ik laat je zitten zonder eten.

JOHN : (*Dringt aan*) Dat meen je niet. (*Houdt twee handen vast.*)

VERPLEEGSTER : (*Rukt zich los*) Is het genoeg, ja?

JOHN : (*Slaat zijn arm om de verpleegster. Plagend*) Je moest eens weten hoe...

VERPLEEGSTER : ... hoeveel honger we straks gaan hebben. Salut! (*Kwaad weg.*)

JOHN : (*Inspecteert het eten. Kijkt op zijn horloge.*)

Ik kan me gerust alleen behelpen. Maar ik zal niet zo dom zijn mijn verpleger kwijt te spelen. Zàààlig hoe dat jong om me bekommerd is. (*Schenkt een kop koffie in*)

TIM : (*Op in zeven haasten. John verschrikt zich en morst koffie op zijn kamerjas. Tim haast zich het op te vegen. Vermanend*) Kon je niet wachten? Heb ik je al één keer in de steek gelaten? (*Inspecteert de borden*) Alweer brood met leverworst. (*Maakt vies gezicht en John doet het hem na. Zoekt in zijn schoudertas*)

JOHN : (*Ongeduldig*) En? Komt er nog iets van?

Krijg ik vandaag nog wat?

TIM : (*Zoekt verder en maakt plaats op het tafeltje*)

JOHN : Hela, mijn avondeten!

TIM : Vergeet het. Vandaag vieren we feest en eten we geen brood met leverworst.

JOHN : (*Ongerust*) Ik ben je verjaardag vergeten.

TIM : Opa, die ben je niet vergeten. Ik verjaarde voor twee maand

(*Tim legt een en ander uit zijn tas op het dienblad. Er is een condoom bij. John kijkt alles na en heeft uiteindelijk het condoom beet. Terwijl Tim verder praat peutert John de verpakking los en speelt met het condoom.*)

TIM : Hier, een lekkere hamburger.

JOHN : Een big mac uit de Quick?

TIM : In de Quick serveert men giants en in de Mac Donald serveert men een big mac.

Kijk, sla, peterselie, gehakt. Hela, wat doe je? (*Lacht hartelijk als hij ziet dat John het condoom probeert op te blazen.*) Man, ben je knal?

JOHN : (*Verwonderd*) Is het geen ballon?

- TIM : Hoe kom je erbij? (*Neemt het condoom vast en rekt het stevig ver uit*) Een heel goed merk. Zit veel rek in.
- JOHN : Wat is het? Kan ik zoiets ook gebruiken?
- TIM : Dat hangt ervan af wat je met je favoriete verpleegster van plan bent.
- JOHN : Een lekker stuk he?
- TIM : Te gek! Een afgelikte zuurstok zal je bedoelen. Maar ja, met jou weet je maar nooit. Jij kunt nog behoorlijk kippig zijn.
- JOHN : Wat is dit voor een ding?
- TIM : (*Terwijl ze eten. Krabt zich in het haar. Bij zichzelf*) Mens, dat wordt moeilijk. (*Tegen John*) Over de bijtjes en de bloemetjes moet ik het met jou niet meer hebben zeker?
- JOHN : Je bedoelt... hoe kindjes gemaakt worden?
- TIM : Precies ja.
- JOHN : Heb je daar tegenwoordig "gerief" voor nodig?
- TIM : Hier opa, neem een hap van je big mac. (*Bijzichzelf*) Hoe moet ik het uitleggen? (*Tegen John*) Dat komt ervan als je naar het Rad van Fortuin kijkt in plaats van naar Goedele Liekens.(=sexuologe)
- JOHN : (*Nog steeds met het condoom bezig.*) Mag ik raden? Je kan het als badmuts gebruiken!! (*Probeert het over zijn hoofd te trekken. Ziet Tim lachen.*) Niet soms?
- TIM : Vooruit dan maar. Het dient om geen kindjes te maken.
- JOHN : Hehe! Is dat de bedoeling? En hoe werkt het?
- TIM : Opa, doe me een lol. Ik kan je hier moeilijk een demonstratie geven. (*neemt kordaat, het condoom af en steekt het weg*) Opa?
- JOHN : Ja?
- TIM : We moeten feesten, zei ik, weet je nog?
- JOHN : Heb je tegenwoordig reden tot feesten als je geen kindjes maakt?
- TIM : Elke van de slager is stapel op me. We gaan samenwonen.
- JOHN : Samenwonen? Zomaar, samenwonen?
- TIM : We kunnen al twee weken niet zonder elkaar.
- JOHN : (*Doet heel verbaasd.*) Ben je al veertien dagen verliefd? Veertien dagen?
- TIM : Opa, jij leeft nog in het steentijdperk. Jij praat al dadelijk over "verliefd". Liefde dat komt later. We zijn dol op elkaar. Dat is super.
- JOHN : Aha! Daarom die ballon in je zak?
- TIM : Je leert het opa. Je leert het. Ben je boos als ik je nu alleen laat?

JOHN : Timmeke toch. Haast je en... bedankt voor je hamburger...

TIM : Big mac, opa!

JOHN : ...je voorlichting en je huwelijksaankondiging. Zeg... je ouders?

TIM : Hou op, opa. Als ze terug zijn hebben we tijd zat om daarover te praten. *(Steekt het condoom in de zak van John zijn kamerjas. Samenzweerderig)* Die verpleegster! Je weet maar nooit. En... plezier ermee.

JOHN : Man, ik kan niet eens rechtstaan. *(Tim lachend af)* Vlugge vent die kleinzoon van me. Toch niet snel genoeg om te merken dat ik hem glansrijk voor het lapje heb gehouden. Hij met zijn condoom! Alsof ik zoiets niet ken. *(Rijdt zich vanachter de tafel)* Alleen wonen met Elke. Dat wordt stormkracht negen als Vonnie thuiskomt.

VERPLEEGSTER : *(Op om af te ruimen)* Zo zo. Helemaal niets gegeten? Aha een giant uitgetest. Bah! Junkfood.

JOHN : Een big mac zal je bedoelen. Jij bent niet "bij". Smaakte niet.

Ik kon geen brok door mijn keel krijgen door alsmaar aan jou te denken.

VERPLEEGSTER : Ben je opnieuw bezig?

JOHN : *(Declameert)* Mijn liefde voor jou ...

VERPLEEGSTER : *(Kwaad af.)*

Hou je oude schoenen voor de zot.

JOHN : *(Doet een poging om uit zijn stoel op te staan. Valt terug neer.)* En nu... ga ik proberen om recht te staan. Aha, je wil niet. Ik doe het nog eens over om je te pesten. *(Doet opnieuw een poging. Geraakt helemaal recht. Heel eventjes maar en zakt terug in elkaar.)* Ik kan stappen eer we een paar weken verder zijn. Die rolstoel is aan mij niet besteed.

We bestellen je een elektrisch aangedreven karretje, zei de dokter. Ik verslijt de rest van mijn leven niet in een invalidewagentje, zei ik. Ik kan rechtstaan en ik ga dat vieren met een straffe borrel in de bar.

(Rolt links de kamer uit. Van rechts komen Vonnie en Dick naar binnen)

DICK : *(Wil, na een ongeruste blik op zijn vrouw, John helpen.)* Zal ik je helpen, opa?

VONNIE : *(Kwaad. Houdt Dick tegen)* Bemoei je er niet mee. Laat hem doen.

JOHN : *(Heeft nu beiden bemerkt)* Aha, de familie op bezoek. Terug uit verlof? Jij bent wel vlug hier. Het zuiden van Frankrijk, da's een heel eind weg. Zeker met een dikke BMW onder je gat. Pech gehad onder weg? *(Tegen de beteuterd kijkende*

Dick) Je tong ginder gelaten? Een handelsvertegenwoordiger die niet praten kan, da's een zware handicap.

DICK : Ik... wij... papa... het hospitaal.... de dokter.

VONNIE : (*Snibbig*) We huurden voor een ganse maand in het duurste hotel van Nice en we namen geen annu latieverzekering.

JOHN : (*Doet net of Vonnie niet bestaat. Venijnig en sarcastisch*) Wel, wel Dickie. In Nice op vakantie geweest en ginder je tong vergeten. Zullen ze je die nasturen als ze gevonden is?

DICK : (*Vertwijfeld*) Papa... ik.... papa... wij...

VONNIE : Om de drie vier dagen naar het hospitaal telefoneren kostte een bom geld en...

JOHN : En daarom ben je een dag eerder teruggekomen. Al je geld uitgegeven aan dure telefoontjes om te informeren naar mijn gezondheid? Spijtig. Zoveel weggegooid geld. Maar kom, zand erover. Ik was op zoek naar een borrel.

DICK : (*Verbaasd*) Papa, een borrel, kan dat? Mag dat?

VONNIE : In jouw toestand borrels drinken? (*Tegen Dick*) Zie je. We hadden gerust die ene dag vakantie erbij kunnen nemen. (*Tegen John*) Borrels drinken! Je kan dus niet zo ziek zijn.

JOHN : (*Trekt Dick aan zijn mouw*) Ga je mee? In de bar?

VONNIE : (*Springt tussen beide*) Dick! Daar komt niets van in huis. Van borrels krijg je maagzuur en dan is je hele dag bedorven.

JOHN : Zijn dag bedorven? Zijn hele leven is verzuurd sedert zijn trouwdag. (*Tegen Dick*) Komt er nog wat van? (*Rolt alvast naar links. Wacht even. Dick trekt hulpeloos de schouders op. Vonnie werkt, schaamteloos, haar make-up bij.*) Ja, dan maar niet.

DICK : (*Wil John helpen.*)

JOHN : Jongen, laat die rolstoel los. Straks krijg je nog huiduitslag op je handen. Geen tong meer en huiduitslag dat kan je je baan kosten. (*Rolt weg*) Verdomme. Verdomme. (*Af*)

DICK : (*Tegen Vonnie*) Moest dat?

VONNIE : Wat "moest dat"?

DICK : (*Moedeloos*) Alsof je niet weet wat ik bedoel.

VONNIE : (*Vliegt uit*) Wat jij bedoelt? Jij wil zoete broodjes bakken met die papa van jou. We zitten lelijk in nesten. Dat bedoel ik. Waar gaat die vent naartoe als hij vroeg of laat uit het hospitaal ontslagen wordt?

DICK : (*Heel beslist*) Hij komt bij ons. Bij ons in huis. Waar zou hij anders naar toe kunnen?

VONNIE : (*Hysterisch*) Bij ons thuis? Dat mag je vergeten. Nooit!

DICK : Dat moet zo. Hij is mijn papa! Je hebt onze Tim al de deur uitgewerkt. Zo is het wel genoeg.

VONNIE : Tim heeft me genoeg de duivel aangedaan.

DICK : Je wilde hem niet verstaan. Hij zocht enkel wat zelfstandigheid. Jouw bemoeizucht was hem te veel. Je gaf die jongen geen ruimte om te groeien, om te leven.

VONNIE : Natuurlijk is het mijn schuld. Ik heb hem niet buiten gezet.

DICK : Ik weet het. Hij is vanzelf gegaan.

(*Dina op. Arm in verband, zwachtel om het hoofd. Gaat zitten lezen.*)

VONNIE : Tim? Da's een heel ander verhaal. Het gaat over je papa, en die komt er niet in. (*Flemend*) Ik wil ons geluk niet stuk. Die pottekijker in huis. We hebben het zo knus met ons tweetjes.

DICK : Een paar kamers apart voor papa dat moet kunnen. Zo heeft hij ook zijn privacy.

VONNIE : Kamers apart? En die rolstoel? Hoe moet het daarmee? Ons huis verbouwen. Ons voor jaren in de schulden steken.

DICK : Papa heeft geld.

VONNIE : (*Zeemzoet nu*) Ik wil je voor mij alleen thuis. (*Omhelst Dick*) Een schat als jij deel ik met niemand.

DICK : Hou op, Vonnie, je speelt komedie.

VONNIE : (*Tegen Dina*) Zou jij zo'n man met iemand willen delen?

(*Dina bladert in haar tijdschriften. Heeft blijkbaar niets gehoord.*)

DICK : (*Tegen Dina*) Een ongeluk gehad? Ernstig?

(*Dina reageert niet*)

VONNIE : Doof! Zeker op haar hoofd gevallen.

DINA : (*Snibbig*) Niet op mijn hoofd en niet op mijn tong. Dit is een dagzaal, geen vrijerskabinet.

VONNIE : Een kapel voor oude vrijsters evenmin. Kom Dickie, schat, we stappen op.